

Arrest

nr. 111 674 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Wazirabad (Gujranwala, provincie Punjab). U woonde bij uw familie. U was actief binnen een organisatie en werkte als fotograaf en als bibliothecaris. U bent homoseksueel.

Uw familie is hiervan niet op de hoogte. Uw familie kende sedert 2009 problemen met twee broers, B. en B. genaamd. Het betreft een eigendomsconflict waarbij deze broers een deel van de eigendom van uw familie vernielden.

Op 30/07/2009 begon uw familie een rechtszaak tegen beide mannen. Zij eisten dat u deze rechtszaak zou stopzetten.

Op een dag geraakte u samen met anderen betrokken in een vechtpartij met B. en B. en hun handlangers. Later, ergens in maart 2010, werd u ontvoerd door mensen die in opdracht van B. en B. handelden. U werd gedurende twee dagen vastgehouden en mishandeld. Uiteindelijk lieten zij u weer gaan. Later vernam u nog dat B. en B. een moordenaar wilden inschakelen om u te doden.

Uw vader wou dat u het land verliet. Dit omwille van de problemen met B. en B. en omwille van het feit dat hij wou dat u op eigen benen zou staan. Al op 25/06/2010 had u een Brits studentervisum aangevraagd. Nadat u in het bezit van een visum (geldig voor een jaar) werd gesteld, verliet u op 14/08/2010 Pakistan. U reisde naar Londen waar u bijna een jaar Engels studeerde. Vervolgens vloog u naar Italië. U reisde nog naar Parijs en Barcelona (waar u twee weken verbleef). Daarna kwam u naar België. Op 05/07/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u problemen vreest met B. en B. Bovendien is de Pakistaanse bevolking homoseksuelen vijandig gezind.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart en enkele documenten van een Pakistaanse burgerlijke rechtbank met betrekking tot uw dispuut met B. en B.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u bij uw asielaanvraag getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Pakistan op 07/06/2011 met een vals paspoort en met de hulp van een smokkelaar heeft verlaten. U zou een vliegtuig naar Parijs genomen hebben. Echter, bij aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-generaal geeft u toe dat u Pakistan al op 14/08/2010 verlaten heeft en dat u met uw eigen paspoort en met een geldig visum gereisd heeft. U reisde niet naar Parijs maar naar Londen waar u bijna een jaar zou hebben gestudeerd (CGVS, p.2). Dat u elementen als het bezit van een paspoort met geldig visum en uw lang verblijf in Londen eerder verzweegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat u bijzonder lang heeft gewacht om asiel te vragen. Hoewel u bijna een jaar in het Verenigde Koninkrijk was, heeft u geen asiel gevraagd bij de Britse asielinstanties. U zou vervolgens naar Italië, Frankrijk en Spanje zijn gereisd. Ook in deze landen heeft u geen asielaanvraag ingediend. U verklaart integendeel dat u in Parijs en in Barcelona was om redenen van toerisme (CGVS, p.2,3). Van iemand die zijn land van herkomst zou hebben verlaten omdat hij voor zijn leven vreest, mag worden verwacht dat deze persoon niet dermate lang wacht alvorens hij asiel vraagt. De vaststelling dat u eerst de tijd nam om in Londen te studeren en vervolgens enkele andere landen te bezoeken, ondergraaft uw beweerde vrees in belangrijke mate.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met B. en B. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u onder meer dat u op 20/03/2011 werd ontvoerd, dat u op 22/03/2011 werd vrijgelaten, dat u twee dagen later naar de politie stapte om aangifte te doen, dat u later hoorde dat de broers een huurmoordenaar op u af wilden sturen en dat u tot uw vertrek uit Pakistan op 07/06/2011 ondergedoken leefde op verschillende plaatsen in Pakistan (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat u op het moment van de beweerde feiten in het Verenigd Koninkrijk verbleef, antwoordt u dat uw relaas identiek blijft maar dat de data niet kloppen (CGVS, p.3). Dit is niet ernstig. Wanneer u dan wel zou zijn ontvoerd, zegt u eerst dit niet meer te weten (CGVS, p.3). Vervolgens meent u dat het wellicht niet in maart 2011 maar in maart 2010 was (CGVS, p.3). Dat u de beweerde vervolgingsfeiten simpelweg een jaar eerder in de tijd situeert, is wel zeer opportunistisch.

Uw verklaringen over uw vete met B. en B. zijn bovendien op tal van punten zeer onduidelijk. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat B. en B. bijnamen zijn en dat u de echte naam van deze twee broers niet kent (DVZ, punt 5). Voor het Commissariaat-generaal zegt u dan weer te

denken dat de echte naam van B. F. is en dat B. in werkelijkheid A. heet (CGVS, p.4). Uit de documenten die u voorlegt en die van een rechtbank zouden afkomstig zijn, blijkt dat B. 'M. A.' zou heten en dat de volledige naam van B. 'M. A.' zou luiden (CGVS, p.4). Dat u de naam van uw belagers niet kent (DVZ) of dat u zich vergist wat hun naam betreft (CGVS), is tekenend voor het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. De naam van de rechter die de zaak zou hebben behandeld, kent u ook niet (CGVS, p.4). Verder beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u werd ontvoerd maar dat u op 22/03/2011 werd vrijgelaten nadat uw vader beloofde de rechtszaak tegen B. en B. stop te zetten. De documenten die u voorlegt, geven inderdaad aan dat uw vader de aanklacht op 22/03/2011 zou hebben ingetrokken. Echter, hieruit blijkt dat het intrekken van de klacht niet de reden voor uw vrijlating zou zijn geweest. U beweert voor het Commissariaat-generaal immers dat de ontvoering in maart 2010 gebeurde. Waarom u dan in maart 2010 zou zijn vrijgelaten, is een vraag die u niet kan beantwoorden (CGVS, p.5). Het moge duidelijk zijn dat de "gerechtelijke" documenten die u voorlegt gefabriceerd werden ter ondersteuning van uw initiële verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat diezelfde documenten heden, nu vaststaat dat u Pakistan al veel vroeger verliet dan u aanvankelijk verklaarde, het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag alleen maar versterken.

Gezien al deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met de gebroeders B. en B.

Verder dient te worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart homoseksueel te zijn en dat u ook om deze reden niet naar Pakistan wenst terug te keren. Ook bij dit asielmotief kunnen enkele bedenkingen worden geformuleerd. Vooreerst is het zo dat inzake uw asielmotieven al werd vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid danig wordt aangetast en u er niet voor terugdeinst bedrieglijke verklaringen af te leggen en valse documenten aan te brengen. Verder is het zo dat u eerder geen melding heeft gemaakt van uw geaardheid. Waarom u dit niet heeft opgemerkt tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, is niet geheel duidelijk. Dat u bang was dat men "gay" op uw documenten zou noteren (CGVS, p.6), lijkt weinig geloofwaardig. Dat u weinig voorbereid was en niet goed wist wat asiel betekende (CGVS, p.6), is evenmin geloofwaardig. Zoals hierboven reeds opgemerkt, nam u eens in Europa bijna een jaar de tijd vooraleer u een asielaanvraag indiende.

Bovendien tonen ook andere verklaringen aan dat bij uw zogezegde homoseksualiteit de nodige vraagtekens moeten worden geplaatst. U weet bijvoorbeeld niet wat de Pakistaanse wetgeving zegt over homoseksualiteit (CGVS, p.6). U kan ook niet verduidelijken of er in Pakistan organisaties bestaan die opkomen voor homoseksuelen (CGVS, p.6,7). In België heeft u zich evenmin tot dergelijke organisatie gewend (CGVS, p.8). Dat u werkelijk homoseksueel zou zijn, maakt u rekening houdend met bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk.

Stel dat uw homoseksualiteit niet in twijfel zou worden getrokken, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat u in uw land van herkomst blijkbaar geen problemen heeft gekend omwille van uw geaardheid. U verklaart dat behalve uw ex-vriend niemand op de hoogte was van uw homoseksualiteit, dat u zelf moeite had met uw geaardheid, dat u enkele zelfmoordpogingen ondernam na de breuk met uw vriend, dat de Pakistaanse samenleving homoseksualiteit niet aanvaardt en dergelijke meer. Uit uw relaas blijkt evenwel geen persoonlijke vervolging. Als het Commissariaat-generaal bovendien vraagt welke de redenen waren voor uw vertrek uit Pakistan, blijkt uw geaardheid niet één van die redenen te zijn (CGVS, p.8).

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling worden erkend.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit die niet ter discussie staat. De documenten die van een rechtbank

afkomstig zouden zijn, kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen in geval van geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet

tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De verzoekende partij voert aan dat verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal onmiddellijk aangaf dat hij in andere landen van de Europese Unie verbleven heeft en dat hij het wou hebben over zijn homoseksuele geaardheid. Verder geeft de verzoekende partij aan dat verzoeker bij zijn verklaringen blijft omtrent het eigendomsconflict en de problemen met de broers B. en B. Voorts meent zij dat de argumentatie omtrent de onaannemelijkheid van verzoekers homoseksualiteit niet afdoende is om te beoordelen of iemand al dan niet homoseksueel is. Verzoeker verzweeg zijn seksuele geaardheid voor de Belgische asielinstanties aanvankelijk omdat hij ervoor terugschrok zijn homoseksuele geaardheid bekend te maken. Daaraan voegt de verzoekende partij nog toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken *stricto sensu* niet gehouden is tot confidentialiteit. Zij wijst daarnaast op de neergelegde informatie omtrent de vervolging van homoseksuelen in Pakistan ("[Persecution of Homosexuals \(Pakistan\)](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Homosexuals_(Pakistan))", [www.wikiislam.net/wiki/Persecution of Homosexuals \(Pakistan\)](http://www.wikiislam.net/wiki/Persecution_of_Homosexuals_(Pakistan))).

Zij stelt dat verzoeker niet verplicht is om zijn seksuele geaardheid in het openbaar te beleven om het bestaan ervan aannemelijk te maken en stelt dat het motief uit de bestreden beslissing dat stelt dat verzoeker niet op de hoogte is van organisaties in Pakistan die het opnemen voor homoseksuelen slechts één motief is en slechts een aanwijzing is voor de niet-aannemelijkheid van verzoekers geaardheid.

Zij besluit haar betoog door te stellen dat de commissaris-generaal niet op grondige en doortastende wijze de vraag heeft afgetoetst of verzoeker al dan niet homoseksueel is, maar zich louter tevreden stelt met vaststellingen en gevolgtrekkingen die zich eerder beperken tot het vooropstellen van lekenlogica.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op terechte wijze oordeelde dat de beweerde problemen die verzoeker had met B. en B. niet aannemelijk gemaakt werden. De Raad schaart zich wat dit element betreft achter de motieven van de bestreden beslissing: "*Voorts blijkt uit uw verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met B. en B. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u onder meer dat u op 20/03/2011 werd ontvoerd, dat u op 22/03/2011 werd vrijgelaten, dat u twee dagen later naar de politie stapte om aangifte te doen, dat u later hoorde dat de broers een huurmoordenaar op u af wilden sturen en dat u tot uw vertrek uit Pakistan op 07/06/2011 ondergedoken leefde op verschillende plaatsen in Pakistan (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken,*

punt 5). Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat u op het moment van de beweerde feiten in het Verenigd Koninkrijk verbleef, antwoordt u dat uw relaas identiek blijft maar dat de data niet kloppen (CGVS, p.3). Dit is niet ernstig. Wanneer u dan wel zou zijn ontvoerd, zegt u eerst dit niet meer te weten (CGVS, p.3). Vervolgens meent u dat het wellicht niet in maart 2011 maar in maart 2010 was (CGVS, p.3). Dat u de beweerde vervolgingsfeiten simpelweg een jaar eerder in de tijd situeert, is wel zeer opportunistisch.

Uw verklaringen over uw vete met B. en B. zijn bovendien op tal van punten zeer onduidelijk. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat B. en B. bijnamen zijn en dat u de echte naam van deze twee broers niet kent (DVZ, punt 5). Voor het Commissariaat-generaal zegt u dan weer te denken dat de echte naam van B. F. is en dat B. in werkelijkheid A. heet (CGVS, p.4). Uit de documenten die u voorlegt en die van een rechtbank zouden afkomstig zijn, blijkt dat B. 'M. A.' zou heten en dat de volledige naam van B. 'M. A.' zou luiden (CGVS, p.4). Dat u de naam van uw belagers niet kent (DVZ) of dat u zich vergist wat hun naam betreft (CGVS), is tekenend voor het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. De naam van de rechter die de zaak zou hebben behandeld, kent u ook niet (CGVS, p.4). Verder beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u werd ontvoerd maar dat u op 22/03/2011 werd vrijgelaten nadat uw vader beloofde de rechtszaak tegen B. en B. stop te zetten. De documenten die u voorlegt, geven inderdaad aan dat uw vader de aanklacht op 22/03/2011 zou hebben ingetrokken. Echter, hieruit blijkt dat het intrekken van de klacht niet de reden voor uw vrijlating zou zijn geweest. U beweert voor het Commissariaat-generaal immers dat de ontvoering in maart 2010 gebeurde. Waarom u dan in maart 2010 zou zijn vrijgelaten, is een vraag die u niet kan beantwoorden (CGVS, p.5). Het moge duidelijk zijn dat de "gerechtelijke" documenten die u voorlegt gefabriceerd werden ter ondersteuning van uw initiële verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat diezelfde documenten heden, nu vaststaat dat u Pakistan al veel vroeger verliet dan u aanvankelijk verklaarde, het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag alleen maar versterken."

Wat de homoseksuele geaardheid van verzoeker betreft, wijst de Raad er op dat dit een kernelement is van zijn asielaanvraag. De raadsman van verzoeker gaf dit ook aan bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag p. 1).

De vaststelling van de aannemelijkheid ervan door de Raad kan slechts op basis van de in het rechtsplegingsdossier beschikbare elementen gebeuren.

Bij lezing van het gehoorverslag meent de Raad dat verzoeker zijn gevoelens waarmee hij worstelt/worstelde en het proces met betrekking tot zijn gewaarwording van zijn aangehaalde homoseksuele geaardheid en enige reflectie vermeld heeft. In hoeverre deze verklaringen – die op eerste zicht oprecht en doorleefd overkomen - overeenstemmen met de werkelijke gevoelens en geaardheid van verzoeker valt niet met zekerheid vast te stellen, maar dient beoordeeld te worden samen met de andere elementen uit het rechtsplegingsdossier.

Zo stelde verzoeker onder andere: "Ik was een goed moslim, ik heb veel gebeden. Ik vroeg me af, waarom ik" (gehoorverslag p. 6); "In mijn geest is er een probleem, ik denk dat ik een slechte moslim ben. Ik heb nog nooit een vriendin gehad. Het is niet gemakkelijk voor mij. Hier heb ik ook eens geprobeerd, in Brussel met een vrouw. Het is niet wenselijk voor mij." (gehoorverslag ibidem); "Ik dacht dat het mijn fout was dat ik homo was, ik dacht er veel over. Het begon toen ik klein was, ik werd gebruikt door andere jongens. Ik kon het niet vertellen aan mijn familie." (gehoorverslag p. 7).

Volledigheidshalve wijst de Raad er wel op dat de Dienst Vreemdelingenzaken volgens artikel 8 van het Koninklijk Besluit houdende de vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ervoor dient te zorgen dat "het gehoor plaatsvindt in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen". Derhalve is, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden tot confidentialiteit. De Raad meent echter dat de vrees dat verzoekers seksuele geaardheid opgeschreven zou worden en bekend geraken en rekening houdend met het delicate karakter van de uiting van deze geaardheid een redelijke verklaring kunnen zijn voor deze uiting als asielmotief voor het eerst bij de commissaris-generaal. De Raad meent *in casu* niet aannemelijk gemaakt is dat verzoeker zijn medewerkingsplicht niet geschonden heeft.

Wat de laattijdige asielaanvraag van verzoeker betreft wijst de Raad op het volgende: Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag betreft stelt artikel 48/6, d) van de

vreemdelingenwet : *“Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen aannemelijk zijn.

Artikel 8, 1 van Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus bepaalt echter ook dat asielverzoeken niet mogen worden afgewezen louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn ingediend. Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet dient richtlijnconform geïnterpreteerd te worden en een laattijdige asielaanvraag is dan ook op zich geen voldoende grond om een asielaanvraag te weigeren.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal deze geaardheid niet voldoende onderzocht heeft, noch het proces van gewaarwording en de beleving van verzoeker, hoewel het gaat om één van de kernelementen uit verzoekers asielrelaas. De motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert in de bestreden beslissing – het gebrek aan kennis van Pakistaanse wetgeving rond homoseksualiteit en Pakistaanse en/of Belgische organisaties die opkomen voor homoseksuelen - zijn niet voldoende om te besluiten tot de niet-aannemelijkheid van een erg complex kernelement in het relaas, met name verzoekers homoseksuele geaardheid.

De Raad heeft in haar rechtspraak ook gewezen op de essentiële vragen die zich in een dergelijke asielaanvraag stellen, meer bepaald de vraag naar de aannemelijkheid van de seksuele geaardheid, de vraag naar de aannemelijkheid van de aangehaalde seksuele relaties, en de vraag naar het al dan niet systematische risico voor personen met een homoseksuele geaardheid in het land van herkomst. (Overweging 7.2, RvV 23 februari 2011, n° 56585 (3 rechters)).

De Raad wees ook reeds op de noodzaak van een grondig onderzoek met het oog op de al dan niet vaststelling van de beweerd seksuele geaardheid van verzoeker, meer bepaald rekening houdend met de persoonlijke en individuele beleving van de verzoeker op de volgende vlakken: de persoonlijke identificatie met een seksuele geaardheid, de beleving tijdens zijn jeugd, de bewustwording en uiting van deze geaardheid, het afwijken van de voorschriften van zijn cultuur, familie en samenleving, de aard en kwaliteit van zijn familiale relaties, zijn liefdes en seksuele relaties, de beleving binnen de gay gemeenschap en eventueel de invloed van (zijn) religie. Deze analyse moet ook rekening houden met de context in het land van herkomst.

De Raad wees er ook op dat indien de homoseksuele geaardheid aannemelijk is, maar de aangehaalde feiten van vervolging dit niet zijn, het mogelijk is dat in bepaalde gevallen deze geaardheid voldoende is als bewijs van de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, meer bepaald de vraag of de aannemelijkheid van de homoseksuele geaardheid in beginsel voldoende is als bewijs van de nood aan internationale bescherming. De vraag stelt zich dan of de vervolging van homoseksuelen in het land van herkomst dermate is dat zij louter omwille van deze geaardheid een gegronde vrees voor vervolging hebben (RvV 22 september 2010, n° 48411 (3 rechters); RvV 11 oktober 2012, arrest n° 89546).

De verwerende partij stelt in zijn nota: *“Bovendien wordt er op gewezen dat zelfs indien verzoekers homoseksualiteit niet in twijfel zou worden getrokken, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn land van herkomst blijkbaar geen problemen heeft gekend omwille van zijn geaardheid. Verzoeker beweerde weliswaar dat behalve zijn ex-vriend niemand op de hoogte was van zijn homoseksualiteit, dat hij zelf moeite had met zijn geaardheid, dat hij enkele zelfmoordpogingen ondernam na de breuk met zijn vriend en dat de Pakistaanse samenleving homoseksualiteit niet aanvaardt, maar uit zijn relaas blijkt evenwel geen persoonlijke vervolging omwille van zijn geaardheid. Als het Commissariaat-generaal bovendien vraagt welke de redenen waren voor zijn vertrek uit Pakistan, blijkt zijn geaardheid niet één van die redenen te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8).”*

De Raad wijst erop dat voorafgaande persoonlijke vervolging omwille van zijn geaardheid geen noodzakelijke vereiste is voor het bewijs van de hoedanigheid van vluchteling.

Verzoeker heeft ter zitting een aantal verklaringen van kennissen en vrienden neergelegd betreffende zijn seksuele geaardheid. Getuigschriften of brieven van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten hebben geen officieel karakter en een beperkte bewijswaarde. *In casu* kan het een aanwijzing en begin van bewijs zijn van de seksuele geaardheid van verzoeker zonder dat het hiervoor een voldoende bewijs is.

De Raad meent dat verzoeker de feiten van vervolging met betrekking tot een grondconflict waarvan hij het voorwerp geweest zou zijn in Pakistan niet aannemelijk gemaakt heeft.

De vraag blijft echter of hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid en het zich uiten als homoseksueel in België het vluchtelingschap met zich meebrengt rekening houdend met de situatie ten aanzien van personen met een homoseksuele geaardheid in Pakistan (in dezelfde zin RvV n° 56 585 van 23 februari 2011 (3 rechters)).

De Raad stelt vast dat buiten een beknopt internetartikel neergelegd door verzoeker het rechtsplegingsdossier geen informatie bevat in verband met de situatie van homoseksuelen in Pakistan.

De Raad is derhalve niet in de mogelijkheid het risico ten aanzien van verzoeker te evalueren in zoverre zijn seksuele geaardheid vastgesteld zou worden.

De vluchtelingenstatus noch de eventuele - indien de vluchtelingenstatus zou worden geweigerd - noodzaak aan subsidiaire bescherming kunnen door de Raad worden beoordeeld gelet op het voorgaande. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen.

De bestreden beslissing wordt conform artikel 39/2 van de vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS